

Вся правда про первородний гріх

حقيقة الخطيئة الأصلية باللغة الأوكرانية

Проф. Абд Аллах Х. Аль-Кахтані

د. عبد الله بن هادي القحطاني

Переклад

**EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER
(EIRC)**

& Якубович Михайло

Перевірка:

Вадим Дашевський & Андрій Шистєров

Вся правда про первородний гріх

Ця книга розглядає доктрину первородного гріха в християнстві. Автор використовує як логічні, так і релігійні докази хибності цієї доктрини. Далі він пояснює, що єдиний шлях до порятунку полягає в слідуванні вченню Печаті всіх пророків – Мухаммаду (мир йому), а це – віра в Єдиного Господа і поклоніння лише Йому. Адже кожен буде нести відповідальність і звітувати лише за власні вчинки, і ніхто не понесе тягар іншого.

Зміст

Подяка

1. Вступ
2. Чому важливо вивчати принцип «первородного гріха» в християнстві?
3. Як Бог може бути розп'ятий заради порятунку людства?
4. Якою є істинна природа Христа (мир йому)?
5. Яка доля чекає на нащадків Адама (мир йому)?
6. Хто дав владу Сатані?
7. Чи повинен Сатана бути покараний?
8. Хто дав Сатані дозвіл на обман?
9. Хіба Бог не міг зупинити Сатану?
10. Чи дозволив Бог розп'яття Христа?
11. Людина з точки зору ісламу.
12. Висновок

Список літератури

Посвята

Я присвячую цю брошуру Всевишньому Аллаху і сподіваюсь на Його вдоволення цією скромною роботою.

А також я написав її для тих, хто знаходиться на шляху пошуку істини.

Подяка

Я дуже вдячний великому мусульманському вченому Ібн Таймїї за його прекрасну і надзвичайну роботу, яка надихнула мене на вивчення ідеї первородного гріха в християнстві.

Я також хочу висловити подяку моїм шановним братам: Д-ру Абд Аллаху Абу Іші і д-ру Абд ар-Раззаку Саммандар за їх цінні поради та настанови, за допомогу у створенні цього буклету.

Усе благо і користь цієї праці – від Аллаха. Якщо ж у ній містяться помилки, то це мої упущення. Я дякую Всевишньому Аллаху, Котрий виявив до мене велику милість, дозволивши завершити даний трактат.

Абд Аллах Х. Аль-Кахтані
Поштова скринька 9012,
Абха, Саудівська Аравія

Електронна пошта: aalkahtany@gmail.com

1) Вступ

Проблеми, пов'язані з вірою, багатогранні і досить делікатні. Особливо це стосується питань релігії. Завдяки швидким темпам розвитку зв'язків і широкому поширенню мас-медіа, одного разу зруйновані культурні бар'єри і негативні стереотипи відкрили шлях плідним дебатам та дискусіям, які покликані вирішити багато спірних тем. Таким чином, виникла необхідність ще раз об'єктивно дослідити вірування і розглянути їх зі всією неупередженістю.

Небайдужим релігієзнавцям і їхнім послідовникам слід бути більш вибагливими і прислуховуватись до позицій та поглядів людей інших культур, якщо вони справді намагаються знайти правильні відповіді задля вирішення загальних проблем. Це особливо важливо у тих випадках, коли вірування поширюються на інші народи.

Якщо уряди встановлюють стандарти якості для товарів і послуг, то так само важливо оцінити і встановити стандарти між конкуруючими чи відмінними поглядами, цінностями та віруваннями. Зокрема, стосунки мусульман з християнським світом сьогодні стали настільки тісними, взаємно переплетеними і навіть нероздільними, що нам варто пильніше приглянутись до того, як кожна зі сторін сприяє

вирішенню актуальних світових питань і соціальних проблем, з якими стикається людство.

З тих пір, як ідея первородного гріха в християнстві стала стовпом, на якому будується віра в божественність Христа (мир йому)¹, його розп'яття і спасіння людства, то вона стала однією з найобговорюваніших тем в дослідженнях та дискусіях.

Мета, яку переслідує аналіз первородного гріха, полягає у пред'явленні двох основних першоджерел. Перше з яких – це Преславний Коран і мусульманські вчені², які видали безліч важливих обґрунтованих ідей з приводу первородного гріха, який згадується в християнстві. Ще одним джерелом доказів є сама Біблія³, з якої ця доктрина безпосередньо і виникла в християнстві.

Дана методологія займається дослідженням логічних можливостей, раціональних і теологічних аргументів цієї хибної доктрини. Наявність двох видів доказів на тему первородного гріха допоможе читачам, котрих Господь наділив інтелектом, який вирізняє їх з-поміж інших істот, поміркувати, проаналізувати та оцінити основу цього твердження, а вже потім вирішити для себе, що насправді є істиною.

2) Чому важливо вивчати принцип «первородного гріха» в християнстві?

Професор Юрген Молтманн в своїй книзі «Розп'ятий Бог» сказав:

«Смерть Ісуса на хресті – центр всієї християнської теології... Будь-які християнські свідчення про Бога, гріх і смерть зосереджені на розп'ятому Христі. Також кожна заява з приводу історії та надії будується навколо розп'яття Христа»⁴.

Цілком очевидно, що без принципу первородного гріха в християнстві, не було б потреби в розп'ятті Христа (мир йому), як і у відповідній їй доктрині спасіння та спокути через нього одного.

Гарнер Тед Армстронг, виконавчий віцепрезидент і співвидавець «Чистої правди», християнського періодичного журналу Америки, який може похизуватись щомісячним шестимільйонним тиражом, спробував відповісти на власне складне запитання під заголовком: «ЧИ БУЛО ВОСКРЕСІННЯ ВИГАДКОЮ?» Кажуть, що воскресіння Ісуса з Назарета (мир йому) або видатний історичний факт, або ж страшенна і

навмисна фабрикація, нав'язана всім послідовникам християнства ⁵.

Американський євангеліст Джош МкДовел в книзі “Фактор воскресіння” висловив своє обурення:

«Я змушений прийти до висновку, що воскресіння Ісуса Христа або одна з найбільш божевільних, жорстоких і безглузвих містифікацій колись нав'язаних людям, або ж найфантастичніший факт в історії» ⁶.

Гарячі дискусії серед самих християн навколо спірного питання розп'яття Ісуса (мир йому), який був необхідний для спокути так званого первородного гріха, підкреслюють всю важливість і серйозність дослідження цього питання в подальшому.

3) Як Бог може бути розп'ятий задля порятунку людства?

Ідея первородного гріха переступила усі межі, зводячи брехню і несправедливість на Всемогутнього Бога. Вона кинула зухвалий виклик і навіть насмілилась поставити під сумнів божественну природу Господа, адже жоден з вимислів не наважувався на подібне. Насправді,

ця ідея віддаляє тих, хто став її ініціатором, від поклоніння Богові, від Його прославляння і від можливості бути істинним віруючим.

Християнський світ стверджує, що коли Адам (мир йому) з'їв заборонений плід, то вчинив смертний гріх і розлютив Господа настільки, що Він наклав на нього і його нащадків вічне покарання, яке триватиме до приходу Христа (мир йому). Таким чином, вся ідея розп'яття і жахлива смерть на хресті була вигадана для того, щоб звільнити наступні покоління від гріха праотця і їх власного прокляття, тягар якого вони продовжували нести. Далі християни заявляють, що усіх синів Адама (мир йому) Сатана утримував під своєю владою, у тому числі Ноя, Авраама, Мойсея, Давида, Соломона і Йосипа (мир їм усім).

Іслам, навпаки, заперечує настільки огидні припущення, адже Благородний Коран шанує всіх великих пророків Всемогутнього Бога:

«І Ми дарували йому Ісхака та Якуба, і Ми вказали їм прямий шлях. А ще раніше Ми вказали прямий шлях Нуху, а з нащадків його — Давуду, Сулейману, Аюбу, Юсуфу, Мусі та Гаруну. Так Ми винагороджуємо тих, які роблять добро! А також Закарїї, Ях'ї, Ісі та Ільясу — усі вони з праведників! А також Ісмаїлу, Альясу, Юнусу та Луту — усіх їх Ми вивищили над світами». (Коран, 6: 84-86)

Добре відомо, що батько Авраама був не тільки невіруючим, але і зятим багатобожником, який зневажив Господа, але Бог не покарав Авраама за смертний гріх його батька. Як же Всевишній тоді може покладати відповідальність на нащадків Адама за гріх їх праотця? Приписувати комусь несправедливість та її наслідки – саме по собі тяжкий гріх. Всемогутній Господь далекий від звершення подібних вчинків!

Окрім того, християнський принцип первородного гріха помилково заявляє, що Адам не покався і що Господь не простив йому. Насправді, Господь сказав, що Адам (мир йому) невдовзі покався і Бог дарував йому прощення. Про це ясно згадується в Преславному Корані:

«І прийняв Адам слова Господа свого й покався перед Ним. Воістину, Він — Приймаючий каяття, Милосердний». (Коран, 2:37)

Творець не полишив Адама (мир йому) через його гріх. Згідно ісламу, завдяки безмежній милості Господа Всемогутнього, Він першим навчив Адама просити прощення за гріхи і простив його відразу після того, як Адама покався. Більш того, діти Адама ніколи не були причетними до гріхів праотця.

Принцип первородного гріха розвинувся в ідею, яка стверджує, що через розп'яття Ісуса (мир

йому), померлого на хресті, Господь простить гріхи людства і, таким чином, врятує Адама і його нащадків від Пекельного вогню.

Також він свідчить, що за допомогою згаданого розп'яття Бог зміг обдурити Сатану, не випускаючи також того факту, що Сатана був першим творінням, яке не послухалося Господа, коли гордовито і зарозуміло відмовилося поклонитися Адаму (мир йому). Більш того, вперше Сатана нагрішив тоді, коли змусив Адама (мир йому) вчинити проступок і піти проти веління Творця.

І так зрозуміло, що Богу не треба опускатися до рівня смертних заради того, щоб провчити Сатану. Творець здатний на будь-яку річ, адже Він – Володар досконалих божественних якостей. Окрім того, у Бога була можливість покарати Сатану ще задовго до приходу Ісуса (мир йому) і Він може вчинити з ним так коли завгодно. Замість цього, Він дав йому відстрочку до Дня Суду і попередив Адама і його нащадків про те, що Сатана – їхній ворог.

Тому, варто поставити під запитанням припущення, що на синів Адама покладена відповідальність за помилку їх прабатька, або когось іншого, до погрішностей якого вони не мають жодного відношення ².

У християнській літературі розп'яття далеко не єдине спірне питання, оскільки саме життя Ісуса (мир йому) оповите таємницею, за виключенням трьох років його служіння.

Християнська ортодоксальна церква зробила доктрину основою свого вчення. Вона погоджується з тим, що життя Ісуса (мир йому) було відібране на хресті, що він був розп'ятий і похований, що він воскрес на третій день цілим та непошкодженим, що він гуляв і проповідував, що їв зі своїми послідовниками, а потім вознісся на небеса своєю плоттю.

Це вірування необхідне для узаконення та виправдання християнської теологічної доктрини, яка базується на кровній жертві і спокутуванні чужої провини, включаючи удаваний первородний гріх. Усе це було повністю відкинуте ісламом ⁸. Насправді, деякі ранні християнські секти й самі голосно оскаржували припущення з приводу того, що Ісус (мир йому) був розп'ятий на хресті. Дідад в своїй книзі «Розп'яття чи обман?» (Ст. 19-38) навів безліч цитат, котрі підтверджують хибність розп'яття Ісуса (мир йому). Більшість своїх доказів він бере із Біблії та праць християнських вчених.

Розп'яття, засвідчене в християнстві, тільки посилює злі наклепи іудеїв, що, буцімто, вони стали винуватцями смерті Ісуса (мир йому). Коран

захищає цього великого Божого пророка від злих і несправедливих звинувачень:

«За порушення завіту свого, за невір'я їхнє у знамення Аллаха та за їхнє вбивство пророків без права на те, за їхні слова: «Закриті серця наші!» — але ж це Аллах запечатав їх за невір'я їхнє, і слабка віра їхня, — за їхнє невір'я і за те, що звели вони на Мар'ям великий наклеп, та за слова їхні: «Воістину, ми вбили Ісу, сина Мар'ям!»), але ж вони не вбили його та не розіп'яли, а це лише так здалося їм. Воістину, ті, які сперечаються про нього, перебувають у сумніві, і немає у них знання, а лише йдуть вони за здогадками. Справді, вони не вбивали його. Це Аллах підніс його до Себе; Аллах — Великий, Мудрий! І, воістину, серед людей Писання є такі, які не увірують в [Ісу] аж до смерті своєї. Тож у День Воскресіння він буде свідком проти них». (Коран 4: 155-159)

У коранічних аятах, наведених вище, представлений список гріхів іудеїв, через які вони опинились «поза Господньою милістю»⁹. Їх свавільства включають наступне:

1. Вони порушили свій заповіт.
2. Вони відреклися від керівництва Аллаха (Бога), переданого Його посланцями.

3. Вони вбивали посланців Аллаха і заслужили подвійний гріх: за вбивство пророків Аллаха і повне нехтування Його законами.

4. Вони сповнилися пихатості та зарозумілості, які стали причиною богохульства. Через це їхні серця навек віддалились від милості Аллаха.

Іудеї також відомі своєю непокорою і беззаконням проти Бога, Його пророків та істинних віруючих:

1. Вони заперечують віру.

2. Вони зводять наклепи на праведних жінок, наприклад, Марію, яку обрав Аллах, аби та стала матір'ю Ісуса (мир йому).

3. Вони вихвалялись вбивством Ісуса (мир йому), у той час, як стали жалюгідними жертвами своєї ж омани.

4. Вони збивали людей зі шляху Аллаха.

5. Вони гнобили власний народ лихварством і шахрайством [10](#).

Іудеї неправдиво звинуватили Марію полягали в недобропорядності. Такі заяви є мерзенними щодо будь-якої невинної жінки, однак вони ще більш огидні тоді, коли їх висувають проти найчистішої жінки, матері пророка Ісуса (мир йому). Іудеї

заперечували його послання з самого початку, насміхаючись над могутністю Аллаха і незвичайним народженням пророка (Коран, 17: 27-28).

Добропорядність жінки високо цінується в ісламі, адже це невід'ємна частина її гідності і честі, в яких нікому не дозволено сумніватися без переконливих доказів. До таких доказів відносяться непристойні вчинки, які побачено на власні очі. Якщо ж свідчення неправдиві, то лжесвідків слід покарати 80 різками і не приймати їх показань у майбутньому (Коран, 24: 4).

Що ж стосується Марії, то вона була чистою, скромною, покірною і гідною жінкою шляхетного походження. Вона стала обраницею Аллаха.

Деякі секти християнства, як, наприклад василідіани, так само заперечували заяви про розп'яття Ісуса (мир йому) і, замість цього, вірили, що хтось інший замінив його.

Доцїти - ще одна секта в християнстві переконана, що Христос (мир йому) ніколи не мав справжнього фізичного тіла, а мав лише нематеріальне, духовне тіло. Письмо Св. Варнави також підтримувало теорію, що Христос (мир йому) був підмінений на хресті [11](#).

Більше того, християни стверджують, що Христос (мир йому) був Богом і людиною одночасно. Він

навмисне дозволив невіруючим розіп'яти себе, щоб ввести в оману Сатану ¹². Вони заявляють, що таким чином Ісус (мир йому) приховував свою божественну сутність, аби Сатана не впізнав його, дозволивши недругам захопити себе, побити і плювати в обличчя ¹³. За їхніми словами, він також дозволив їм розіпнути себе, покласти йому на голову терновий вінок і посилити страх смерті. Перебуваючи в такому положенні, він закричав: «Боже мій, Боже мій, чому ти покинув мене?» (Матвія, 27: 46)

Ці слова, на думку християн, пролунали для того, аби Сатана не здогадався, що Ісус (мир йому) був «Богом» або «сином Божим», адже диявол хотів забрати його душу в Пекло, як зробив він це з душами Ноя, Авраама, Мойсея та інших пророків (мир їм усім), а також з душами інших віруючих.

В результаті цього обману, Бог буде сперечатися з Сатаною наступним чином: «За що ти взяв мою душу?» Сатана відповість: «За твої гріхи». Потім людське єство Бога відповість: «У мене немає гріхів, як у інших пророків. Їх душі гідні Пекельного вогню за гріхи, які вони вчинили». Християни також стверджують, що саме так Богу вдалося знайти привід для покарання Сатани. Таким чином, Богу було дозволено покарати Сатану і врятувати дітей Адама від Пекельного вогню.

Подібні звинувачення абсолютно нелогічні, безпідставні і повністю абсурдні, вони виходять за межі будь-якого сприйняття. Як Бог взагалі може бути спійманий Сатаною? Як Бог може померти? Як можливо, що проклятий диявол вб'є Його? Хто насмілиться протистояти або чинити опір Творцю? Припущення, що начебто Бог прийняв людську подобу, був розіп'ятий, а потім спійманий і відправлений на смерть Сатаною, саме по собі є мерзенністю та безмежним злом. Хто посміє засумніватися або оспорити Всемогутнього? Великий Коран повідомляє:

«Скажи: «Якби море стало чорнилом для слів Господа мого, то воно вичерпалося б раніше, ніж вичерпалися б слова Господа мого, навіть якби додали ще одне море». (Коран, 18: 109)

Давайте розглянемо ці свідчення послідовно, з різних точок зору. По-перше, якщо ми погоджуємося з тим, що Ісус (мир йому) говорив: «Боже мій, Боже мій, за що ти покинув мене?» - але душив він лише для того, аби ошукати Сатану, тоді його можна звинуватити в поширенні брехні.

Неможливо і неприпустимо, щоб праведний і благочестивий пророк брехав, вдаючись до низької брехні, щоб ошукати проклятого диявола.

Іслам вчить, що жоден пророк Бога ніколи не обманював, оскільки всі вони були обранцями

Всевишнього, і тому серед них ніколи не було місця шахраю або зраднику. Єдиний вихід полягає в тому, що Ісус не знав про те, що він - «Син Божий», однак і це є абсолютним виключенням. У зв'язку з цим нам залишається третій, єдиний можливий варіант, що Ісус (мир йому) був звичайною смертною людиною, подібно до всіх Божих пророків ¹⁴.

4) Яка справжня природа Христа (мир йому)?

Якщо Сатана оволодіває дітьми Адама за гріхи їх батька, тоді немає ніякої різниці між людською природою Христа і природою інших людей ¹⁵. Існує безліч місць в Біблії, де Ісус (мир йому) говорить або згадує про себе як про людину. Серед них:

«Ходіть но, побачте того ЧОЛОВІКА, що сказав мені все, що я вчинив. Чи Він не Христос?» (Івана, 4:29)

«Мужі ізраїльські, послухайте ви оцих слів: Ісуса Назарянина, МУЖА, що Його Бог прославив вам силою, і чудами, і тими знаменами, що Бог через Нього вчинив серед вас, як самі ви те знаєте». (Діяння, 2: 22)

Насправді, ніде в Біблії не вказано, що Ісус (мир йому) згадував про себе як про сина Бога. Він завжди називав себе сином людським. Скажу вам навіть більше: Біблія приписує деяким із пророків титул сина Божого. Одним із них є пророк Давид (мир йому): «Він сказав мені: «Ти - мій син; сьогодні я став Отцем тобі» (Псалми 2:7). Якщо Господь записав Давида в Свої сини, чому ж тоді християни не визнають його «Сином Божим», як і Ісуса?

5) Яка доля чекає на нащадків Адама (мир йому)?

Якщо ми говоримо про те, що покоління людей після Христа (мир йому) такі самі, як і їхні попередники, то як можна стверджувати, що Сатані було дозволено заволодіти душами минулих поколінь, але аж ніяк не наступних, не дивлячись на те, що всі вони є рівними нащадками Адама (мир йому)?

Окрім того, вони коїли тяжчі гріхи, порівняно із народами попередніх пророків. Тоді на яких підставах Сатані випала можливість карати пророків і цілі покоління до приходу Ісуса, однак не дозволялось йому вчиняти так само з тими, хто

був після нього? Хіба Всемогутній Бог настільки несправедливий щодо своїх Творінь, що віддав перевагу одним перед іншими, у той час як Він повинен бути абсолютно Справедливим і Милосердним? Було б логічніше і доцільніше вірити в те, що Бог охороняє добробут всіх людей в рівній мірі і Він не дозволить Сатані згубити тих, хто був до Ісуса (мир йому), і врятувати тільки тих, хто був після нього.

6) Хто дав владу Сатані?

Твердження про те, що Сатані дозволено ввести синів Адама (мир йому) в Пекло, може мати лише два пояснення: або ж те, що він робить є несправедливістю, звершеною заради помсти нащадкам Адама; або ж він вчиняє справедливо.

У першому випадку, якщо подібні вчинки є повністю справедливими, тоді Сатану немає в чому звинувачувати і у Христа (мир йому) немає підстав віддаляти його від добрих справ. Більш того, Сатані, в такому випадку, варто надати можливість взяти під свій контроль обидва покоління: ті, які жили до приходу Ісуса (мир йому), і після нього. Тоді б не потреби, аби Ісус (мир йому) приходив заради спасіння дітей Адама (мир йому). У цьому немає ніякої потреби.

З іншого боку, якщо дії Сатани несправедливі, а Бог, у Свою чергу, не зупинив його до приходу Христа (мир йому), тоді ми стикаємось із двома можливими сценаріями: або Бог не в силах завадити такій несправедливості; або ж Він міг припинити свавілля Сатани, однак не став цього робити. У будь-якому випадку, немає жодної різниці: чи була відвернута несправедливість у той чи інший час, чи ні, оскільки з цього випливає, що Бог або безсильний, або ж Йому все одно. Однак це не правильна і не розумна позиція, адже Благословенний Творець здатний на будь-яку річ і завжди Милосердний до кращого зі Своїх творінь – людини.

7) Чи повинен Сатана бути покараний?

Якщо Сатана був прощений або ще до пришествя Христа наділений повноваженнями забирати людей в Пекло за гріхи їхніх батьків, то немає жодних підстав звинувачувати його.

Якщо ж йому не дарували прощення, то обманювати Сатану заради того, аби той ніс відповідальність за власні проступки, ні для чого. Адже він і так заслуговує найвищої міри покарання, яке очікує його в найнижчому колі Пекла за те, що спокушав дітей Адама (мир йому).

Якби Ісус (мир йому) не зібрав доказів проти Сатани, а той, в свою чергу, не розпинав його, він міг би сказати, що не мав жодного уявлення про особистість, яка уособлювала «людське єство» Бога; і, що Бог дозволив йому забирати дітей Адама в Пекло, а Ісус (мир йому), певна річ, був одним із них. В такому випадку у Сатани було б достатньо підстав стверджувати, що він не мав ніякого знання про те, що Бог втілювався в людину. Якби ж він знав, то неодмінно прославив би Його. Отже, Сатана, за логікою речей, може молити прощення за свої гріхи і просити Господа не карати його.

Можна припустити, що слова Сатани звучали б наступним чином: «О, Боже мій! Це єдина людина, чию душу я взяв помилково! Але я маю право забирати душі людей після нього (Христа), як і вчиняв я до нього, через їх власні гріхи і гріхи їхніх батьків». Якщо те, що стверджує принцип первородного гріха — правда, тоді Богу знадобиться інше виправдання для того, аби звинуватити Сатану в тому, чого він не робив.

8) Хто дав Сатані дозвіл на обман?

Якщо ми скажемо, що Адам (мир йому) скоїв гріх і його діти також вчиняли гріхи через спокуси

Сатани, то хіба не Господу слід покарати їх? Припустимо, що провина Сатани – вводити в оману дітей Адама, то чи не слід йому надати повноваження карати їх без дозволу Бога? Чи не запозичено це твердження у магів, які говорять, що кожне зло, гріх або переслідування – від Сатани? В такому випадку, Бог не має жодного відношення до того, що взагалі відбувається. Він не переслідує нікого за скоєні гріхи, адже Сатана спокусив нащадків Адама на гріх і він же й переслідує за нього.

Без сумніву, що настільки фальшиві вірування прийшли в християнство від магів. Оскільки не існує жодних доказів, які б підтверджували ці свідчення: ні в дарованих Писаннях, ні в переказах учнів. Секта *марінатів*, яка поєднала у собі риси християнства та *маздаїзму*, вплинула на віровчення християн. Їхній лідер (*Мані*) був магом-християнином. Тому і сталось таке вкрай потужне поєднання двох релігій ¹⁶.

Чи переслідує Сатана дітей Адама (мир йому) і чи відправляє їх до Пекла: з дозволу на те Бога або ж без нього? Прийнято вважати, що все це відбувалось з дозволу Господа і Сатана, в такому випадку, не заслуговує на покарання. Якщо ж Бог не давав згоди на звершення подібних вчинків, то чи справедливим буде твердження, що Бог

дозволив Сатані вчиняти несправедливість, при цьому, не караючи його?

Якби Бог хоча б одного разу дозволив цьому статись, то подібне траплялось і у безлічі інших випадків, і навпаки. Немає жодної різниці у часі до приходу Ісуса (мир йому) і після нього.

9) Хіба Бог не міг зупинити Сатану?

Чи міг Бог зупинити Сатану і покарати його, не вдаючись до прийняття образу Ісуса (мир йому), як стверджують християни, аби ошукати Сатану і змусити його думати, начебто Ісус (мир йому) був людиною? Чи личить Богу вчиняти так? Якщо відповідь негативна, тоді Богу ні для чого було вигадувати настільки низьку схему, щоб обдурити Сатану і розіп'яти самого Себе чи «Свого сина, Ісуса» (мир йому). Чи варто було Богу чинити правосуддя над Сатаною, аби втримати його від скоєння згубних витівок? Якщо це не так, то Сатані було б дозволено здійснювати свої зlodіяння, оскільки немає різниці у часі.

Щоразу, коли християни засвідчують, що Бог не в силах зупинити Сатану, вони сумніваються і звинувачують Його у безпорадності. Таке сприйняття Бога засуджується усіма релігіями і

вважається найгіршим проявом невір'я. Яке богохульство! Настільки огидні висновки схожі на погляди атеїстів, котрі переконані, що світло не може врятувати цей світ від зла.

10) Чи дозволив Бог розп'яття Христа?

Згідно християнським вченням (Матвія, 26:47-75), невірні євреї допомогли римським солдатам спіймати і розп'яти Ісуса (мир йому). Чи були ці люди покірні, чи ж, навпаки, зчинили опір Богові, коли звершували подібне? Якщо вони корились Господу, тоді євреї, які розп'яли Христа (мир йому), заслуговують винагороди за свою слухняність, як справжні віруючі. Насправді, чи не кожен християнин погодиться, що євреї були чи найбільшими грішниками серед людей. Вони проклинали пророків і навіть дозволяли пролиття їх крові ¹⁷.

Християни заздалегідь визначили час, аби піддати євреїв гонінням в останні дні їх посту ¹⁸, і, таким чином, вони хотіли відзначити дні розп'яття. Більш того, якщо ці євреї були непокірними, то чи не міг Господь відвернути їх від розп'яття Христа (мир йому)?

Якщо Бог не в силах цьому протистояти, тоді Він також не здатний завадити Сатані у переслідуванні майбутніх поколінь. Але якщо Бог міг захистити людей від звершення гріхів, але не зробив цього, тоді Він може зупинити свавілля Сатани, не вигадуючи складних схем, аби ввести його в оману.

З іншого боку, якщо акт розп'яття був схвалений Богом, тоді нормальним буде дати Сатані можливість переслідувати дітей Адама (мир йому) в будь-який момент минулого і майбутнього, до Дня Суду. У зв'язку з вищезазначеним, можемо зробити висновок, що Богу не треба обдурювати Сатану, адже Його плани могутніші за підлі хитрощі¹⁹.

Будь-яка розумна людина усвідомлює, що перекручення, які проникли в християнство, лише дешевий трюк, націлений на те, аби ввести в оману людство і відвернути його від істинного шляху. Правда тримається на вірі в Аллаха, Його книгу – Коран, Його Пророка – Мухаммада (мир йому і благословення Аллаха) і Його релігію – іслам. Це єдина універсальна істина для всього людства.

Аллах справедливий, Він не наказує людству вірити в абсурдні забобони і не вимагає від людини неможливого. На жаль, християни продовжують пов'язувати Бога з немислимою

несправедливістю. Однак уже настав той час, коли з'явилося вірне керівництво і варто б слідувати істинній релігії.

11) Людина з точки зору ісламу.

Іслам стверджує, що кожна людина може вільно користуватись благами, які подарував їй Господь. Дорога правди – відкритий і широкий шлях, на який може ступити кожен бажаючий. Ніхто не володіє виключним правом на істину. Кожен, від народження, наділений однаковими правами і привілеями, котрі Бог дарував всім, без винятку. Іслам засвідчує, що все створене на небесах і на землі, а також те, що знаходиться між ними – створено на благо людства.

Воістину, Бог дав початок усьому цьому і навіть більше. Він дарував кожному істинну віру (*фитра*), невід'ємне священне право. Релігія істини – вроджена, вона закладена у кожній людині. Серед приголомшливого різноманіття релігій, іслам залишається уродженою релігією, невіддільною від людської природи. Це одвічна єдино вірна релігія – з моменту створення і до кінця часів.

«Воістину, релігія перед Аллахом — іслам! Ті, кому дано Писання, розійшлися поміж собою через взаємну ненависть лише після того, як до них прийшло знання. А якщо хто не вірує у знамення Аллаха, то, воістину, Аллах — швидкий у відплаті». (Коран, 3:19)

Будь-яка людина є носієм істини доти, доки вплив культури, ідеологічна пропаганда, невірне керівництво, моральний розлад або різні упередження не переконують її в протилежному. У відомому сказанні (*хадіс*) Пророк Мухаммад (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

Кожне немовля народжується у своєму природному єстві (фітра), а вже потім його батьки роблять з нього їудея, християнина чи вогнепоклонника [20](#).

Іслам не бере до уваги і не має жодного відношення до ідеї «гріхопадіння людини» чи принципу первородного гріха. Він не змушує жодну людину відповідати за будь-що вроджене, невід’ємне. Вона також не несе жодної відповідальності за речі, на які не може вплинути. Людина, від народження — невинна. Воістину, вона з’явилась на цей світ наділеною багатьма досконалостями: здатністю розуміти, а також з уродженим почуттям знання про Єдиного Істинного Бога — свого Творця. Саме у цьому всі люди рівні, оскільки ця уроджена якість бере свій

початок з моменту створення людини. Ось це і є основа ісламського універсалізму ²¹.

Справа в тому, що істинне вчення Христа (мир йому) також ґрунтує свої переконання на тому, що не існує ніякого первородного гріха, а нащадки Адама (мир йому) – вільні від цього тягаря. Ідея розп'яття заради спокути первородного гріха не тільки несумісна з людським інтелектом і розумінням справедливості, але також розходиться із вченням самої Біблії:

«Та душа, що грішить, вона помре. Син не понесе кари за батькову провину, а батько не понесе за провину синову, справедливість справедливого буде на ньому, а несправедливість несправедливого на тому буде». (Єзекіїля, 18:20)

12) Висновок

Якщо говорити коротко, то християнство використовує хибні уявлення про первородний гріх або гріхопадіння людства у якості основи своєї головної доктрини заради того, аби знайти хоча б якесь виправдання розп'яттю Ісуса (мир йому) і потребі людства у спасителі. Дві священні книги – Коран і Біблія – дозволяють нам зробити наступні висновки:

1. Здогадки про те, що гріх Адама (мир йому), або так званий “первородний гріх”, передається всім його нащадкам – абсурдні і абсолютно безглузді. Жодне першоджерело не підтверджує фальшивий постулат, котрий сліпо нав’язується християнським світом.

2. Насправді, первородний гріх скоїв Сатана у той момент, коли проявив зарозумілість проти свого Господа, відмовившись виконати Його наказ і схилитися перед Адамом (мир йому). Сам Адам (мир йому) не вчиняв ніякого первородного гріха. Якщо Господь дійсно відправив Ісуса (мир йому), аби спасти кожного від первородного гріха, тоді його слід приписати Сатані, а не Адаму (мир йому) і його невинному поколінню.

3. Пізніше Сатана, після звершення первородного гріха, спокусив Адама (мир йому) до гріха.

4. Адам (мир йому), на відміну від Сатани, засоромився і покався за те, що насмілювався піти наперекір Всемогутньому Богу. Він просив у Господа прощення, і Прощаючий та Милосердний простив його.

5. Сатана не забрав Адама (мир йому) до Пекла, як і не зробив він цього з жодним із пророків. Що ж стосується нащадків Адама, то вони не успадковували гріха прабатька і на них немає відповідальності за помилки, які були пробачені Богом. Адже це було б несправедливо щодо невинних рабів, а Аллах – Справедливий ²².

6. Всемогутній Бог простив Адама (мир йому) і всіх його нащадків. Це означає, що Він буде вчиняти так зі всіма послідовниками, до Дня Суду. І Всевишній буде прощати Своїх рабів доти, доки вони будуть триматись істини від Господа свого, остерігаючись надання Йому рівних у поклонінні.

7. Пришестя і розп'яття Ісуса (мир йому) не мають жодного відношення до прощення гріхів його послідовників. Те ж саме стосується і його попередників. Оскільки не було ніякого первородного гріха, успадкованого синами Адама (мир йому), отже, це не могло бути метою приходу Христа (мир йому).

8. За жодних обставин – ні до, ні після Ісуса (мир йому) – Бог не давав Сатані влади над Своїми вірними рабами, зокрема над пророками. Він не збивав їх зі шляху

істини та не карав Пекельним Вогнем. Кожна душа буде відповідати тільки за власні вчинки. Більш того, Сатана сам буде покараний Вогнем за свої зlodіяння.

9. Бог не приходив у образі смертного (приклад з Ісусом), щоб здійснити Свою Волю чи ошукати і ввести в оману Сатану. Він – Всемогутній, Мудрий і здатний на будь-яку річ. Ніхто не зможе зрівнятись чи засумніватись в Ньому.

10. Ісус (мир йому) не був ні Богом, ні сином Бога. Про це не згадується в жодному із джерел, включаючи авторитетні біблійні матеріали. Він був смертним, як і всі інші пророки.

11. Преславний Господь завжди справедливий: Він не чинить несправедливості і не гнобить нікого зі Своїх творінь. Кожен – в тому числі і Сатана, який закликає інших до звершення забороненого – хто скоїв гріх, може бути покараний, доки не постане зі щирим серцем і не покається перед Всевишнім. На відміну від дітей

Адама (мир йому), Сатана нежалкує і не соромиться своїх провин, тому і не шукає прощення.

Здається, ідея “первородного гріха”, поняття “занепалої людини” і все, що є їх результатом – фальшиві вимисли, які вигадали для того, аби виправдати “пануючі” хибні догмати і доктрини християнства, жоден з яких не проповідувався Христом (мир йому) і не має підтвердження з боку авторитетних джерел. Використовуючи слова американського євангеліста Джоша МкДовела, хочеться сказати: “Це, напевно, найбожевільніша, найбезсердечніша і найжорстокіша брехня колись насаджена людству”.

Прийшов час повернутись обличчям до істини і прийняти її.

Список літератури

Аль-Фарук, Ісмаїл (1989). “Ставлення до критичної теології. Ісламізація дисциплін”. Міжнародний інститут ісламської теології.

Аль-Мінаві, Каусарі М. (1992). “Права дітей в ісламі”. Переклад: Сайфуддіна Х. Сахіх. Ряд: Сафір Прес.

Дідад, Ахмад (1982). “Чи є Біблія Словом Бога?”. Міжнародне друковане видавництво.

Дідад, Ахмад (1984). “Розп'яття або обман?”. Міжнародне друковане видавництво.

Ібн Таймія, Ахмад. “Аль-Джаваб ас-Сахіх ліман баддала дін аль-Масіх. Т. 1 (Це джерело не має посилань на видавця і рік видання).

Джаміля, Мар'ям (1983). “Іслам в теорії і на практиці”. Лахор; Х. Фарук Асошіейтед.

МкДовел, Джош. “Фактор воскресіння”.

Молтман, Юрген. “Розіп'ятий Бог”.

Таха, Езійя Алі (1987). “Методологія дослідження Біблії і Сунни: порівняльний аналіз”. Кувейт: Дар аль-Бугут аль-Ільмія.

Священний Коран. Переклад смислів і коментарів українською мовою.

Біблія.

Новий Заповіт.

“Чиста Правда”, лютий (1984).

Зноски

¹ Мир йому (їм) – ісламське благословення.

² Напр. див. Ібн Таймія, Ахмад “Аль-Джаваб ас-сахіх ліман баддаля дин аль-Масіх”. Т. 1. (Це посилання не має приміток про видавника і дату публікації). Ібн Таймія – видатний мусульманський вчений 13-го століття, який висунув аргументи проти доктрини первородного гріха, котра проповідується християнством.

³ Мусульмани вірять, що Господь дарував Тору Пророку Мойсею (мир йому), частина якої називається (Старий Заповіт), а Євангеліє – пророку Ісусу (мир йому), частина якого називається (Новий Заповіт), в якості керівництва для їхніх народів. Але сьогодні існує безліч версій Біблії, серед яких вкрай важко визначити оригінал. Детальніше про це питання див. Таха, Еззія Алі (1987). “Методологія розгляду Біблії і Сунни: порівняльний аналіз”. Кувейт: Дар Аль-Бугут Аль-Ільмія. Див. також Дідат, Ахмад (1982). «Чи є Біблія Словом Бога?», Міжнародне друкарське видавництво (1982). Ч. 1.

⁴ Дідад, Ахмад (1984). “Розп'яття або обман?” Міжнародне ісламське друкарське видавництво, с. 2.

⁵ "Чиста Правда», лютий (1984). Цитата взята з Дідада «Розп'яття або обман?» с. 5

⁶ МкДовел, Джош. «Фактор воскресіння», 1984, с. 5

⁷ Ібн Таймія, с. 216-217

⁸ Преславний Коран. Переклад смислів і коментарів українською мовою.

⁹ Коран, прим. пер. № 659, с. 266

¹⁰ Такі дії заборонені в Біблії. Див. Іезекіїль 18:8. Але вони продовжують існувати всупереч Писанню.

¹¹ Священний Коран, прим. пер. № 663, с. 286

¹² Ібн Таймія, с. 216

¹³ Священний Коран говорить: «Однак вони не вбили його і не розп'яли...» (Коран, 4: 147)

¹⁴ Ібн Таймія, с. 216

¹⁵ Ібід, с. 218

¹⁶ Ібід, с. 217-218

¹⁷ Детальніше про це див. Мар'ям Джаміля (1983). «Іслам в теорії і на практиці». Лахор; Х. Фарук. С. 1. Це була звичайна жінка, яка написала про ворожнечу християн та іудеїв. Ось як вона поділилась своїм досвідом: «З раннього віку мене

завжди цікавило питання: що означає бути іудеєм? Однак по-справжньому я задумалась про це в той момент, коли перед Великоднем однокласники-християни назвали мене «вбивцею Христа». Щойно святкування Великодня закінчилось, вони, дивним чином, знову перетворились у моїх привітних друзів. Потім я запитала мого однокласника, який був католиком, чому він сказав так? На що той відповів: “Так наказав мені вчинити священик”.

¹⁸ Піст був приписаний Біблією. Щодо нього були такі настанови: «Відтепер, коли постите, не вдавайте із себе сумних, як це роблять лицеміри, бо вони напускають на себе вигляд мучеників, аби люди бачили, що вони постять. Правду кажу вам: вони вже отримали свою нагороду сповна» (Матвія, 6:16). А яка кількість християн дотримується посту сьогодні?

¹⁹ Ібн Таймія, с. 218

²⁰ Більше про це див. Аль-Мінаві, Каусарі М. (1992). “Права дітей в ісламі”. Пер. Сайфуддін Х. Сахіх Ріяд: Сафір Прес.

²¹ Аль-Фарук, Ісмаїл (1989). “Ставлення до критичної теології. Ісламізація дисциплін”. Міжнародний інститут ісламської теології, с. 443

²² Аллах в Преславному Корані говорить:

«Скажи: «Невже я шукатиму іншого господа крім Аллаха, коли Він — Господь кожної речі? Що б не вчинила кожна душа, відповідати за це їй самій. Ніхто не понесе тягар іншого! Потім повернетеся ви до Господа вашого, і Він сповістить вас про те, про що ви сперечалися».
(Аль Анам, 6:164)